

Кой би го разбралъ, че той не иска ни прошка, ни милость; че той изнемогва само за топла речъ, та макаръ тя да го удари като гръмъ на мѣсто.

— Нека ме осжди; нека ме презре. Защото живота ми е за презиране и осжждане, ала нека сложи топла бащинска дланъ на синовно теме и да ме прокълне.

Чуе ли проклинането на баща си — на Павла се струваше, че ще скжса всичко съ живота и тогава по-леко ще свърши.

Той вървѣше къмъ родно село и не погледваше наоколо. И чакъ кога стѣпките почнаха да се отекватъ въ мълчанието, той се спрѣ и се видѣ на моста.

Неволно се приближи до голѣмата плоча, що е на средъ моста, и по навикъ надникна да види синия виръ.